

Woestijn

ZON OP

Sterren verbleken,
twijfel is hier maar even
want het zal zo gebeuren:
in felle kleuren
spat de zon op koude rots,
de dag is er plots:

onthult de okerrode,
witte, paarse stroken,
een lappendeken van verzilt
aaneengeknoopt zand,
van eeuwen verstild
onaangetast land.

DAG

Het licht is zo wit
dat je er middenin zit
dat de grond weerkaatst
wat het eerst komt en wat laatst,
zo wit dat wat je ook zingt
verdwijnt in de wind.

Er druipt steen, geeneen
is gemaakt in deze eeuw,
hij is als een naad
tussen gisteren en vandaag,
veertig miljoen jaar
al en toch nog maar.

ZON ONDER

Het landschap is een dagboek
door torren volgeschreven
en door dieren met koud bloed.
Zij hadden één dag leven
maar hun spoor vervaagt
als de nacht de dag verjaagt.

Er wordt vuur gemaakt
en vonken dansen omhoog:

een serene dialoog
met wat in ons waakt,
onuitgeblust verlangen
naar zuivere gezangen.

NACHT

De nachtlucht is een laken,
de wind legt het om ons heen.
Je kunt de maan haast raken
en de sterren weerkaatsen
het zand dat ooit scheen
op al deze steen.

Woorden zijn te kil,
we zwijgen als in een nacht
waarin niemand op je wacht -
We worden zelf fossielen,
we horen duizend zielen
en alles staat stil.